

سیب سوم

یحیی دهقان پور در جدیدترین نمایشگاهش، به جدیدترین ابزار ثبت روی آورده است. عکاسی دیجیتال و نوع ساده و دم دستی تر آن، یعنی عکاسی موبایلی. در ابتدا، بعد از گذشت سال‌ها آزمودگی و خبرگی، تجربه‌گرایی یا شاید بازیگوشی به این شکل، برای مخاطب عجیب باشد. این تجربه‌گرایی شاید نمادش این است که هنوز دنیای عکاسی پر رمز و راز است و هنوز دهقان پوری که سال‌ها است در این حیطه تدریس می‌کند و پیش می‌رود، نمی‌داند و می‌خواهد تجربه کند و گویا از دل همین تجربه و نگاه کردن است که ناگهان سیبی به سرش برخورد می‌کند و «سیب سوم» را شکل می‌دهد. نمایشگاهی که حتی شاید مضحک به نظر بیاید. به همان اندازه‌ای که شاید در نگاه اول، عکاسی موبایلی و دیجیتال، مضحک به نظر آید.

این نمایشگاه شاید نقدی باشد به میلیاردها تصویری که این روزها با دوربین‌های دیجیتال در حال تولید شدن است و جهان ما را تکه تکه کرده‌اند. پیوست قطعه قطعه‌ی جهان به شکل پانورامیک، دقیقاً همان کاری است که این روزها عکاسی دارد با جهان ما می‌کند. قطعه عکس‌هایی از اطرافمان می‌بینیم و همین تکه تکه‌ها، تصویر جهان پیرامونمان را شکل داده است و در نهایت شکلی نامنظم و شلخته و بی‌شکلی را برای ما به وجود آورده است. آشفتگی که در دل قاب‌های این عکاس است، خبر از همان آشفتگی سیب‌های معروف را می‌دهد و گویا همان پریشانی را برای عکاس به وجود آورده است و از میان این آزمودن‌های عکسی، قصد دارد که آشفتگی‌اش را تسکین دهد و به نتیجه‌ای برسد.

هنرمند در این نمایشگاه انتخابی در روند و شکل نهایی قابش ندارد و الگوریتم‌های موبایلی هستند که در نهایت قاب او را تکمیل می‌کنند؛ همان چیزی که شاید این روزها ما درگیرش هستیم و به نوعی یک چیز دیگری دارد زندگی ما را تحت الشعاع قرار می‌دهد. انتخابی که کمرنگ‌تر شده است و در نهایت این انفعال، شوریدگی و نابسمانی را در پی دارد.

نمایش شهری شلخته، عکس‌هایی درهم و برهم، عکاسی موبایلی، تکثیر و گرانی آثار از جمله مواردی است که همه‌اش در آشفتگی ذاتی این نمایشگاه می‌گنجد.